

* * *

Згубив підкову історичний кінь
десь там далеко, за Чумацьким Шляхом.
Посутеніла пам'ять поколінь,
і світ скувало мілітарним жахом.

А наша доля — на межі прозрінь.
Печать віків — тверда і загадкова.
Копитом вдарив історичний кінь,
і на порозі блиснула підкова.

24 лютого 2026

* * *

Я живу окремо, а не осторонь.
Всім нелегко, знаю по собі.
Я живу у часі і у просторі,
у хвилині, вічності й добі.

Я живу в мовчанні і у Слові,
серед людства, як на самоті.
І в любові, у такій любові,
що мені не холодно в житті.

2025

* * *

Всі маски вже впали, і всі королі уже голі.
І всі Златоусти усе вже сказали торік.

Виходимо з моря своєї гіркої недолі.
Заходимо в повінь усіх Вавилонських рік.

20 березня 2022

* * *

Цвіли бузки задушливо і п'яно.
Тигрястий котик мріяв про синиць.
Світали дні. Бриніло фортеп'яно.
Якщо ти сон, то ще мені приснисть!

Бо це ще – до. До зон. До радіацій.
До катастроф. До горя. До війни.
Де є ще дім під хмарами акацій,
а не руїни, згарища й терни.

Де білий світ іще такий ласкавий,
де в чисте поле вийдуть сіячі.
Де діти сплять, вколісані казками,
і їх не будять вибухи вночі.

15 травня 2024

* * *

А світ страшний. Усе щось коїться.
А я прийшла в бабусин сад.
Сипнула на мене шовковиця
дитинства солодкий град.

Лелека мені усміхнувся
і сонях зняв картуза.
Телесик у спогад вернувся,
прибігла коза-дереза.

Ці вікна, і мальви, й провулок
такі на світі одні.
Десь має ж бути притулок,
куди я прийду хоч у сні.

17 грудня 2025

* * *

Подивилась Історія в люстро,
аж здригнулась, верне з душі, —
хто вирішує долю людства?
Комерсанти і торгаші.

Але це тимчасовий виторг,
поки ходять в чинах і рангах.

Історія — безжальний композитор,
вона їм пише танець з бумерангом.

17 листопада 2025